

Warszawa, dnia 5 października 2022 r.

DECYZJA nr KR III R 30/22

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji: Paweł Lisiecki, Bartłomiej Opaliński, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Jan Mosiński, Sławomir Potapowicz

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2022 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy:

w przedmiocie decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, sygn. akt KOC 142/Go/99 z dnia 12 kwietnia 1999 roku, dotyczącej odwołania T

N od decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr 428/98 z dnia 21 grudnia 1998 roku o ustanowienie na lat 99 prawa użytkowania wieczystego gruntu oznaczonego jako działka ewidencyjna nr o powierzchni wynoszącej m², położonego w Warszawie przy ul. Morszyńskiej 57 w obrębie , dla której założono księgę wieczystą nr

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, Samorządowego Kolegium Odwoławczego

w Warszawie, J S. -C , W. N , P.

N , T N. , P N. , A

N

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a) w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4) ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) w związku z art. 156 § 1 pkt 2) ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000; dalej: k.p.a.) w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 1999 roku, sygn. akt KOC 142/Go/99 w całości.

UZASADNIENIE

1. Postępowanie przed Komisją

Po przeprowadzeniu czynności sprawdzających, Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja) 8 czerwca 2022 roku wszczęła z urzędu, na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w związku z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r., poz. 795; dalej: ustawa z 9 marca 2017 r.), postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr 428/98 z dnia 21 grudnia 1998 roku i decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 1999 roku, dotyczącej odwołania T... N... od decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr 428/98 z dnia 21 grudnia 1998 roku o ustanowienie na lat 99 prawa użytkowania wieczystego gruntu oznaczonego jako działka ewidencyjna nr ... o powierzchni wynoszącej ... m², położonego w Warszawie przy ul. Morszyńskiej 57 w obrębie ..., dla której założono księgę wieczystą nr ...

Następnie, na mocy postanowienia Komisji z dnia 22 czerwca 2022 roku nastąpiło wyłączenie ze sprawy o sygn. akt KR III R 27/22 do odrębnego postępowania rozpoznawczego sprawy w przedmiocie decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 1999 r., sygn. akt KOC/142/Go/99, dotyczącej nieruchomości warszawskiej położonej przy ulicy Morszyńskiej 57 i prowadzeniu jej dalej pod sygn. akt KR III R 30/22.

Następnie zawiadomieniem z dnia 3 sierpnia 2022 roku Komisja poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 8 sierpnia 2022 roku zawiadomiła strony o wyznaczeniu nowego terminu załatwienia sprawy do dnia 10 października 2022 roku.

Zawiadomieniem z dnia 15 września 2022 roku zawiadomiono strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Jednocześnie pouczone strony, że przedmiotowe zawiadomienie uznaje się za doręczone po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej. Zawiadomienie ogłoszono w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 19 września 2022 roku.

Dnia 28 września 2022 roku Społeczna Rada przedstawiła opinię nr 39/2022, w której wniosła o stwierdzenie nieważności i wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji

Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 1999 roku, sygn. akt KOC 142/Go/99.

Spółeczna Rada wskazała także, że wydanie decyzji doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym.

W uzasadnieniu Spółeczna Rada wskazała, że Samorządowe Kolegium Odwoławcze w części uchyliło decyzję Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 21 grudnia 1998 roku nr 428/98, chociaż powinno wyeliminować ją całkowicie z obrotu prawnego. Co więcej, w swojej decyzji organ II-instancji powielił błąd organu I-instancji i skierował ją do osoby zmarłej tj. R.

N. , który zmarł _ roku. Brat zmarłego, T. N. nie poinformował o tym fakcie ani organu I instancji ani Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie jako organu II-instancji do którego zaskarżył pkt V ppkt 2 decyzji nr 428/98.

Spółeczna Rada wskazała, że brak całkowitego wyeliminowania decyzji nr 428/98 doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym. Spółeczna Rada zwróciła uwagę na aspekt lokatorski. W wyniku przekazania mieszkań komunalnych oraz wydania decyzji nastąpiło: bezprawne faktyczne wyzucie przez m. st. Warszawa, reprezentowane przez Prezydenta m. st. Warszawy najemców lokali komunalnych z możliwości korzystania z przysługującego im prawa najmu lokalu komunalnego; uchylenie się przez m. st. Warszawy od jego obowiązków jako wynajmującego oraz uchylenie się przez Skarb Państwa i m. st. Warszawa od odpowiedzialności za złożenie fałszywego oświadczenia w umowach najmu, że jest właścicielem lokali oddawanych w najem.

Spółeczna Rada zwróciła uwagę również na aspekt finansowy pozostawienia decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 21 grudnia 1998 roku, nr 428/98 w obrocie prawnym, albowiem Prezydent w wyniku swojej działalności utracił możliwość wyegzekwowania od beneficjenta decyzji zwrotu nakładów poniesionych ze środków publicznych na odbudowę przedmiotowego budynku.

Na koniec Spółeczna Rada wskazała, że brak jest nieodwracalnych skutków prawnych w niniejszej sprawie.

2. Stan faktyczny sprawy ustalony przez Komisję

2.1. Opis nieruchomości

Dawna nieruchomość hipoteczna, dla której prowadzona była księga wieczysta nr , położona w Warszawie przy ul. Morszyńskiej 57, obecnie stanowi działkę ewidencyjną nr o powierzchni m² z obrębu (uregulowaną w księdze wieczystej nr).

Grunt ten zabudowany jest budynkiem mieszkalnym wybudowanym przed 1945 rokiem. Zgodnie z art. 5 dekretu z dnia 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy budynek stanowi własność dawnych właścicieli.

Zgodnie z pismem Ministerstwa Finansów z dnia 10 stycznia 2022 r. brak jest informacji by w stosunku do nieruchomości warszawskiej położonej przy ulicy Morszyńskiej 57 ubiegano się lub otrzymano odszkodowanie na podstawie międzynarodowych umów indemnizacyjnych.

Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków w piśmie z dnia 13 stycznia 2022 roku wskazał, że nieruchomość warszawska położona przy ulicy Morszyńskiej 57 znajduje się na terenie układu urbanistycznego dawnego M - O - C , zwanego też „M - O - S ”, wpisanego do rejestru zabytków nieruchomości województwa mazowieckiego decyzją organu z dnia 2 grudnia 1993 roku pod numerem rejestru .

2.2. Dawni właściciele nieruchomości, wniosek dekretowy oraz następstwo prawne

Z zaświadczenia nr wydanego w dniu 21 marca 1949 roku przez Oddział Ksiąg Wieczystych Sądu Grodzkiego w Warszawie wynika, iż zgodnie ze stanem wykazu hipotecznego nieruchomości warszawskiej nr na dzień 19 marca 1949 r. stosownie do działów I i II nieruchomość ta położona jest przy ulicy Morszyńskiej a tytuł własności uregulowany był jawnym wpisem na imię M. N .

Objęcie gruntu przez gminę nastąpiło w dniu 25 listopada 1948 roku tj. z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Nr 27 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy - na podstawie rozporządzenia z dnia 27 stycznia 1948 roku w sprawie obejmowania gruntów przez gminę m.st. Warszawy (Dz.U. Nr 6, poz.43). Tak więc termin do złożenia wniosku o własność czasową (obecnie prawo użytkowania wieczystego) upływał z dniem 25 maja 1949 r.

W dniu 22 marca 1949 roku P N , ustanowiony sądownie kurator nieznanego z miejsca pobytu dawnego właściciela hipotecznego złożyła wniosek w trybie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego.

W dniu 2 lutego 1953 roku Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie w orzeczeniu administracyjnym nr odmówiło spadkobiercom M. N przyznania prawa własności czasowej do nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Morszyńskiej 57 i jednocześnie stwierdziło, że wszystkie budynki znajdujące się na powyższym gruncie przechodzą na własność Skarbu Państwa.

Od powyższego orzeczenia zostało wniesione odwołanie. Jednak decyzją z dnia 23 grudnia 1953 roku Ministerstwo Gospodarki Komunalnej utrzymało w mocy zaskarżone orzeczenie.

W 1993 roku T N złożył do Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa wnioski o stwierdzenie nieważności w/w orzeczenia administracyjnego oraz decyzji Ministerstwa Gospodarki Komunalnej utrzymującej to orzeczenie w mocy.

Decyzją Nr z dnia 23 stycznia 1997 roku Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast stwierdził nieważność decyzji Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z dnia 23 grudnia 1953 roku Nr utrzymującej w mocy orzeczenie administracyjne Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z dnia 2 lutego 1953 roku odmawiające P M przyznania prawa własności czasowej do nieruchomości położonej przy ul. Morszyńskiej 57 w Warszawie.

Następnie decyzją Nr z dnia 23 lipca 1997 roku Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast uchylił w całości orzeczenie administracyjne Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z dnia 2 lutego 1953 roku odmawiające P M przyznania prawa własności czasowej do nieruchomości położonej przy ul. Morszyńskiej 57 w Warszawie i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Sąd Powiatowy dla m. st. Warszawy na mocy postanowienia z dnia 12 maja 1952 roku, sygn. akt stwierdził, że spadek po zmarłym w dniu roku M J N z mocy ustawy nabyli: żona P I voto K II voto N i III voto M w części oraz brat B N w częściach.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy na mocy postanowienia z dnia 22 kwietnia 1992 roku, sygn. akt stwierdził, że spadek po zmarłym B N z mocy ustawy nabyli: żona R N w części oraz synowie R J N i T K N po części spadku każdy z nich.

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia na mocy postanowienia z dnia 18 listopada 1992 roku, sygn. akt. stwierdził, że spadek po zmarłej P M na mocy ustawy nabyła córka H S w całości.

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia na mocy postanowienia z dnia 27 stycznia 1998 roku, sygn. akt. stwierdził, że spadek po zmarłej H S na mocy ustawy nabyli wdowiec J S i córka J S -C po połowie.

2.3. Postępowanie przed Prezydentem m. st. Warszawy zakończone wydaniem decyzji dotyczącej ustanowienia użytkownika wieczystego

Decyzją nr 428/98 Prezydent Miasta Stołecznego Warszawy w odniesieniu do działki ewidencyjnej nr [] z obrębu [] położonej przy ul. Morszyńskiej 57 w Warszawie o powierzchni [] m² w pkt I. ustanowił użytkowanie wieczyste na rzecz T [] N [] w udziale wynoszącym [] części, R [] N: [] w udziale wynoszącym [] części, J [] S [] w udziale wynoszącym [] części, J [] S [] -C [] w udziale wynoszącym [] części.

W punkcie II. decyzji ustalił „czynsz symboliczny” z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do przedmiotowego gruntu w wysokości [] zł netto zgodnie z zarządzeniem Prezydenta m. st. Warszawy nr 1531/98 z dnia 2 lutego 1998 roku.

W punkcie III. decyzji stwierdzono, że w przypadku zbycia prawa użytkowania wieczystego na rzecz osób trzecich przez wieczystych użytkowników, o których mowa w pkt I. decyzji opłaty te osoby będą regulowały na zasadach ogólnych, przy czym zaznaczono, że nie dotyczy to osób nabywających prawa w drodze dziedziczenia oraz zbycia na rzecz osoby bliskiej.

W punkcie IV. decyzji wskazano, że prawo użytkowania wieczystego gruntu nie narusza praw osób trzecich istniejących w dniu jego ustanowienia.

W punkcie V. uregulowano tzw. warunki cywilnoprawne, określając termin zawarcia umowy notarialnej, podkreślając że w ppkt 2 lit. a/ uzależniono termin od przedłożenia dowodu wpłaty tytułem poniesionych przez Skarb Państwa nakładów przeznaczonych na odbudowanie budynku w postaci [] zł zgodnie z operatem szacunkowym (ppkt 1-2), wskazując że korzystanie z nieruchomości powinno być zgodne z planem zagospodarowania przestrzennego (ppkt 3), stwierdzając że budynek istniejący na przedmiotowym gruncie należy utrzymywać w należyтым stanie, a w razie jego zniszczenia lub rozbiórki odbudować w ciągu 5 lat od daty wystąpienia takich okoliczności (ppkt 4), określając możliwość rozwiązania umowy o oddanie gruntu, na wypadek oczywistej sprzeczności korzystania z gruntu z jego przeznaczeniem lub naruszeniem postanowień umowy (ppkt 5), określenie warunków przysługiwania wynagrodzenia za wzniesione przez użytkowników wieczystych budynki i urządzenia w przypadku wygaśnięcia bądź rozwiązania umowy (ppkt 6), na koniec odwołano się do przepisów kodeksu cywilnego na wypadek braku uregulowania praw i obowiązków w przedmiotowej decyzji jako regulacji nadrzędnej (ppkt 7).

Od powyższej decyzji T [] N [] w dniu [] roku wniósł odwołanie w części dotyczącej pkt V. ppkt 2 lit. a/. W tożsamym zakresie odwołanie wniosła J [] S [] -C [] w dniu [] roku.

Prezydent m. st. Warszawy w piśmie z dnia 21 stycznia 1999 roku, przekazującym odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie uznał, że nie ma podstaw do skorzystania z autokontroli (por. art. 133 k.p.a.).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie w sprawie o sygn. akt KOC 142/Go/99 wydało decyzję dnia 12 kwietnia 1999 roku, rozpatrując rzeczne odwołania i orzekło o uchyleniu zaskarżonego pkt V. ppkt 2. lit a i nadaniu mu następującego brzmienia: *Termin zawarcia umowy w formie aktu notarialnego zostanie wyznaczony po przedłożeniu przez osoby wymienione w pkt I decyzji protokołu przejęcia w zarząd i administrację znajdującego się na gruncie oddawanym w użytkowanie wieczyste od Zarządu Budynków Komunalnych Mokotów (pkt 1). W pozostałym zakresie utrzymano w mocy decyzję Prezydenta m. st. Warszawy nr 428/98 z dnia 21 grudnia 1998 roku (pkt 2).*

U podstaw rozstrzygnięcia legło przekonanie, że o nakładach nie można przesądzać w drodze decyzji administracyjnej, albowiem jest to akt administracyjny o charakterze władczym, natomiast drogą właściwą jest droga cywilna.

P A N , B J N i K: M
N w dniu roku wnieśli wniosek o częściową zmianę decyzji nr 428/98 Prezydenta m. st. Warszawy na zasadzie art. 155 k.p.a. poprzez uwzględnienie spadkobierców R N i T N .

Decyzją nr 510/GK/DW/09 z dnia 30 października 2009 roku Prezydent m. st. Warszawy uwzględnił w całości powyżej wskazany wniosek i ustanowił prawo użytkowania wieczystego do przedmiotowej nieruchomości na rzecz B J N w udziale wynoszącym części, P A N w udziale wynoszącym części, J S w udziale wynoszącym części oraz J S - C w udziale wynoszącym części. Ustalono także czynsz symboliczny w wysokości zł na podstawie Uchwały Rady Miasta Stołecznego Warszawy nr XVIII/579/2007 z dnia 8 listopada 2007 roku (pkt 1). Pozostałe postanowienia decyzji pozostawiono bez zmian (pkt 2).

Postanowieniem nr 136/GK/DW/09 z dnia 5 listopada 2009 roku Prezydent m. st. Warszawy postanowił w uzasadnieniu decyzji dokonać sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w zakresie udziałów J S i J S -C i wpisując udziały w wysokości po części zamiast części.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie w wyniku wniosku Naczelnika Wydziału Spraw Dekretowych i Związków Wyznaniowych Biura Gospodarki Nieruchomościami m. st. Warszawy z dnia 8 maja 2012 roku wszczęło postępowanie administracyjne zakończone wydaniem decyzji w sprawie o sygn. akt KOC z dnia 8 sierpnia 2012 roku, w którym orzeczono na podstawie art. 158 § 1 pkt 2 k.p.a. stwierdzenie

nieważności decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr 510/GK/DW/09 z dnia 30 października 2009 roku.

Podstawą rozstrzygnięcia było stwierdzenie, że decyzja Prezydenta m. st. Warszawy została skierowana do osoby zmarłej tj. J S .

Decyzją nr 314/GK/DW/14 z dnia 24 lipca 2014 roku Prezydent m. st. Warszawy wydał decyzję po rozpatrzeniu wniosków z dnia 19 sierpnia 2008 roku P Ni , B Ni i K N ponowionego przez P N. , działającego w imieniu własnym i na rzecz B N w piśmie z dnia 3 czerwca 2009 roku w sprawie zmiany pkt I. decyzji Prezydent m. st. Warszawy nr 428/98 z dnia 21 grudnia 1998 roku oraz wniosków z dnia 12 lipca 2010 roku i 11 czerwca 2011 roku złożonych przez P N .

W wyniku zmiany decyzji na podstawie art. 155 w zw. z art. 154 § 3 k.p.a. uwzględniono żądanie stron i zmieniono pkt I decyzji nr 428/98 z dnia 21 grudnia 1998 roku w ten sposób, że ustanowiono prawa użytkowania do nieruchomości warszawskiej położonej przy ulicy Morszyńskiej 57, działki nr z obrębu uregulowana w KW nr na rzecz P A N. (pkt 1). Pozostałe postanowienia decyzji nr 428/98 z dnia 21 grudnia 1998 roku pozostawiono bez zmian (pkt 2).

2.4. Następstwo prawne po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Wydział II Cywilny na mocy postanowienia z dnia 11 maja 1999 roku, sygn. akt stwierdził, że spadek po zmarłym w dniu roku R Ni na podstawie testamentu nabyła żona K M Ni w całości.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia Wydział VI Cywilny na mocy postanowienia z dnia 21 maja 2007 roku, stwierdził, że spadek po zmarłym w dniu roku T K N na podstawie ustawy nabyli żona A N oraz synowie B J N i P A N w części każde z nich.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia, VI Wydział Cywilny na mocy postanowienia z dnia 26 marca 2008 roku, sygn. akt stwierdził, że spadek po zmarłej w dniu roku A N na podstawie ustawy nabyli synowie: B J N oraz P A N po części każdy z nich.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe, II Wydział Cywilny na mocy postanowienia z dnia 17 kwietnia 2009 roku, sygn. akt stwierdził, że spadek po zmarłej w dniu

roku K N na podstawie testamentu nabył B J N.

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie Wydział VI Cywilny na mocy postanowienia z dnia 8 października 2007 r. stwierdził, że spadek po J A S zmarłym w dniu r. w Krakowie na podstawie testamentu własnoręcznego z dnia r. wprost nabyła córka J S -C w całości.

W dniu 12 lipca 2010 roku zawarto umowę darowizny w formie aktu notarialnego przed notariuszem J M , Rep. A nr , prowadzącym Kancelarię Notarialną w Warszawie przy ul. Chmielnej 9. Zgodnie z § 4 umowy stawający B N oświadczył, że daruje bratu P N do jego majątku osobistego udział wynoszący części przysługujących mu we wszelkich prawach (w tym budynku usytuowanego na przedmiotowym gruncie) i roszczeniach wynikających z przepisów dekretu z dnia 26 października 1945r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy bądź też innych aktów prawnych (np. ustaw reprivatyzacyjnych) - w odniesieniu do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Morszyńskiej nr 57 stanowiącej zabudowaną działkę ewidencyjną nr o obszarze : m², lub też prawa i roszczenia w tym do słusznego pełnego odszkodowania przysługującego mu z innego tytułu w odniesieniu do tej nieruchomości względnie odzyskanej nieruchomości lub prawa użytkowania wieczystego lub nieruchomości zamiennej, a P N oświadczył, że darowiznę tę w wymienionych prawach i roszczeniach dotyczącej przedmiotowej nieruchomości przyjął.

Dnia 10 lipca 2011 roku zawarto umowę sprzedaży w formie aktu notarialnego przed asesorem notarialnym A H , Rep. A nr , zastępcą notariusza J M , zgodnie z którą J S -C sprzedała P N udział wynoszący części w przysługujących jej wszelkich prawach i roszczeniach wynikających z przepisów dekretu z dnia 26 października 1945r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy, bądź też innych aktów prawnych (np. ustaw reprivatyzacyjnych) w odniesieniu do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Morszyńskiej 57 stanowiącej zabudowaną działkę ewidencyjną nr o obszarze m² lub też prawa i roszczenia w tym słusznego pełnego odszkodowania przysługujące jej z innego tytułu w odniesieniu do tej nieruchomości (wynikające z innych odpowiednich, obowiązujących, jak i przyszłych przepisów prawa o zadośćuczynieniu) względnie odzyskanej nieruchomości (w wyniku jej zwrotu w naturze) lub prawa użytkowania wieczystego lub nieruchomości zamiennej, a P N oświadczył, że udział wynoszący części w wymienionych

wyżej prawach i roszczeniach dotyczącej przedmiotowej nieruchomości za podaną cenę kupił do majątku osobistego.

Dnia 19 listopada 2014 roku została zawarta umowa w formie aktu notarialnego o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste pomiędzy Miastem Stołecznym Warszawa a beneficjentem decyzji P N , przed zastępcą notariusza A P , Repr A . Warunki cywilnoprawne wymienione w decyzji zostały przeniesione do tego aktu. Czynsz symboliczny w § 4 tego aktu został ustalony w wysokości zł, co stanowiło 0,3% ceny gruntu. W tym względzie beneficjent decyzji P N poddał się egzekucji na podstawie art. 777 § 1 pkt 4) k.p.c. (§ 5).

Dnia 18 marca 2019 roku została zawarta umowa darowizny w formie aktu notarialnego przed notariuszem K M w Warszawie (Repr A nr), mająca za przedmiot nieruchomość warszawską położoną przy ul. Morszyńskiej 57 w Warszawie, działka o nr ewidencyjnym . Stronami umowy byli beneficjent decyzji A N (darczyńca) i jego córka A N (obdarowana). W wyniku umowy A N została obdarowana części nieruchomości (§ 2). Strony określiły wartość darowizny na kwotę - (§ 3).

2.5. Materiał dowodowy

Powyższy stan faktyczny sprawy ustalono na podstawie akt zgromadzonych przez Komisję, w tym akt własnościowych otrzymanych z Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy, akt postępowań toczących się przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Warszawie zarejestrowanych pod sygn. akt KOC/ , KOC , KOC/ oraz na podstawie treści zamieszczonych w księgach wieczystych przedmiotowej nieruchomości i akt spraw sądowych (SR dla m. st. Warszawy w Warszawie, sygn. akt), SR dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, sygn. akt , SR dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie, , SR dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, sygn. akt , SR dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie, sygn.. akt , SR w Nowym Dworze Mazowieckim, sygn. akt SR dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, sygn. akt , Sąd Powiatowy dla m. st. Warszawy w Warszawie,).

3. Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

3.1. Przedmiot postępowania rozpoznawczego

Przedmiotem rozpatrzenia przez Komisję w tej sprawie jest decyzja wydana przez organ administracji publicznej tj. decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego, sygn. akt KOC 142/Go/99 z dnia 12 kwietnia 1999 roku.

Zgodnie z art. 2 pkt 3a) ustawy z 9 marca 2017 r. przez decyzję reprivatyzacyjną należy rozumieć decyzję właściwego organu w przedmiocie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej albo w przedmiocie odmowy uwzględnienia wniosku, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego. Ustawodawca przyjął zatem szerokie rozumienie decyzji reprivatyzacyjnej,

W niniejszej sprawie Samorządowego Kolegium Odwoławcze w Warszawie wydało w dniu 12 kwietnia 1999 roku decyzję w sprawie o sygn. akt KOC 142/Go/99 mającej za przedmiot odwołanie T [imię] N [nazwisko], od decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr 428/98 z dnia 21 grudnia 1998 roku o ustanowienie na lat 99 prawa użytkowania wieczystego gruntu oznaczonego jako działka ewidencyjna nr [numer] o powierzchni wynoszącej [powierzchnia] m², położonego w Warszawie przy ul. Morszyńskiej 57 w obrębie [opis], dla której założono księgę wieczystą nr [numer].

Odwołanie wniósł T [imię] N [nazwisko] w części dotyczącej obowiązku uiszczenia kwoty [kwota] zł tj. równowartości nakładów poniesionych przez Skarb Państwa na odbudowanie budynku. W tym względzie skarżący wskazał na brak podstaw prawnych do rozstrzygnięcia w tym zakresie przez Prezydenta m. st. Warszawy.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie w punkt 1. Orzekło na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. uchylenie zaskarżonej decyzji w części dotyczącej V ppkt 2. Sentencji i w tym zakresie orzekło o nadaniu pkt V ppkt 2. sentencji o następującej treści: *Termin zawarcia umowy w formie aktu notarialnego zostanie wyznaczony po przedłożeniu przez osoby wymienione w pkt I. decyzji protokołu przejęcia w zarząd i administrację znajdującego się na gruncie oddawanym w użytkowanie wieczyste od Zarządu Budynków Komunalnych Mokotów.*

Natomiast w pkt 2 na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. organ utrzymał zaskarżoną decyzję w pozostałej części.

3.2. Skierowanie decyzji do osoby zmarłej - rażące naruszenie prawa - przesłanka z art. 30 ust. 1 pkt 4) *in fine* ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Faktem mającym podstawowe znaczenie dla rozstrzygnięcia przyjętego przez Komisję jest okoliczność, że decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 1999 roku, sygn. akt KOC 142/Go/99 została skierowana do osoby zmarłej, albowiem R N zmarł roku, czyli w okresie ponad dwumiesięcznym przed wydaniem rzeczonyj decyzji.

Materiał dowodowy zebrany przez Komisję w toku postępowania rozpoznawczego pozwala na niebudzące wątpliwości ustalenie, że w dacie wydania przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze rzeczonyj decyzji reprivatyzacyjnej tj. w dniu 12 kwietnia 1999 roku strona postępowania tj. R N, do której skierowany był również ten akt administracyjny nie żyła, albowiem zmarła przed wydaniem wyżej wskazanej decyzji tj. w dniu roku. Okoliczność ta ma istotne znaczenie w niniejszym postępowaniu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że koniecznym elementem każdego postępowania administracyjnego są jego podmioty, do których należą organ administracyjny, mający zdolność prawną do jego prowadzenia oraz strona, o której prawach organ administracyjny orzeka w danym postępowaniu. W obecnym stanie prawnym osoba fizyczna może być stroną postępowania, jeżeli posiada zdolność do bycia podmiotem praw i obowiązków, a zatem jeżeli ma zdolność prawną (art. 30 k.p.a.). Zgodnie z art. 8 k.c. osoba fizyczna posiada zdolność prawną od chwili narodzin, aż do śmierci. Z chwilą śmierci osoba fizyczna przestaje nią być, w związku z tym nie jest podmiotem praw i obowiązków ani nie ma zdolności prawnej, czy zdolności do działań prawnych, w tym zdolności do czynności prawnych. Śmierć osoby fizycznej oznacza zatem ustanie bytu osoby fizycznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 15 marca 2008 roku, sygn. akt I SA/Wa 1024/17 stwierdził: *Obowiązkiem organu administracji jest zapewnienie udziału w postępowaniu wszystkim podmiotom, które mają interes prawny, w rozumieniu art. 28 k.p.a. w zw. z art. 7 dekretu warszawskiego. Ustalenie komu służy przymiot strony postępowania następuje w pierwszej fazie postępowania, po uzyskaniu akt własnościowych nieruchomości i informacji o sposobie jej zagospodarowania.*

Podobne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny już uprzednio w wyroku z dnia 19 grudnia 2017 roku, sygn. akt I SA/Wa 1513/17: *Status strony przysługujący osobie fizycznej wygasa z chwilą jej śmierci. Osoba zmarła nie może mieć ani zdolności prawnej, ani być podmiotem praw i obowiązków z zakresu prawa administracyjnego. Innymi słowy*

w stosunku do osoby zmarłej nie można wszcząć, ani prowadzić postępowania, nie mogą też być do niej kierowane wydane w sprawie rozstrzygnięcia.

Natomiast Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 25 listopada 2021 roku, sygn. akt VII SA/Wa 1215/21 wskazał, że: *Okoliczność braku wiedzy organu w dniu wydania decyzji o śmierci strony postępowania, nie wpływa na ocenę sądu w tej materii. Fakt, że działanie to nie miało charakteru zawinionego, również tej oceny nie podważa.*

Podobne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie już uprzednio w wyroku z dnia 20 maja 2020 roku, sygn. akt I SA/Wa 1687/19: *Z chwilą śmierci strony postępowania w jej prawa i obowiązki powinni wstąpić jej następcy prawni. Nie ma przy tym znaczenia czy organ posiadał informację w tym zakresie. Obowiązkiem organu jest zagwarantowanie stronie czynnego udziału w każdym stadium postępowania oraz zapewnienie jej przed wydaniem decyzji możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Naruszenie tej zasady jest kwalifikowaną wadą procesową.*

Należy zatem wskazać, że organ nie sprostał temu obowiązkowi, albowiem nie spostrzegł, że R. N. zmarł na dwa miesiące przed wydaniem decyzji i nie mógł być stroną postępowania. Okres niemal półroczny należy uznać za okres znaczny i w pełni wystarczający do ustalenia, że osoba zmarła i nie posiada już legitymacji do bycia stroną w danym postępowaniu.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem sądów administracyjnych okoliczność wydania decyzji organu administracyjnego skierowanej do zmarłej strony wyczerpuje przesłankę, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Orzecznictwo sądowe prezentuje w powyższym zakresie jednolitą linię, wskazując, między innymi, że: *Rozstrzygnięcie sytuacji prawnej osoby, która zmarła po wszczęciu postępowania, uznać należy za rażące naruszenie prawa, dające podstawę do stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego (art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.)* (patrz wyrok WSA w Warszawie z 27 stycznia 2020 r, sygnatura akt I SA/Wa 1777/18, http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/1_1635B733F, wyrok NSA z 27 października 2020 r. sygnatura akt I OSK 251/19, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/IBID27F747>; wyrok NSA z 20 września 2002 r. sygnatura akt I SA 428/01, OSP 2004, Nr 3, poz. 33; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/535472588B>).

Wspomniany wyżej wyrok WSA o sygnaturze I SA/Wa 1777/18 (wydany w składzie: Agnieszka Jędrzejewska-Jaroszewicz, Anna Wesołowska - przewodniczący sprawozdawca oraz Elżbieta Sobielska) wyjaśnia ponadto, że osoba fizyczna nabywa zdolność prawną, rozumianą jako zdolność do bycia podmiotem praw i obowiązków - stosownie do treści art. 8 k.c. - z chwilą urodzenia, traci ją natomiast poprzez wygaśnięcie w dacie swojej śmierci.

Oznacza to, że osoba zmarła nie może być uczestnikiem żadnego postępowania, które powinno być po jej śmierci kontynuowane z udziałem następców prawnych. Ponadto jedną z zasad postępowania administracyjnego jest zasada czynnego udziału strony w postępowaniu administracyjnym (wypływająca z art. 10 k.p.a.), z której wynika, między innymi, obowiązek organu ustalenia z urzędu stron danego postępowania, powiadomienia ich o wszczęciu postępowania, a także doręczenia wszystkim podmiotom będącym stronami wydanych w sprawie pisemnych rozstrzygnięć (art. 109 § 1 k.p.a.).

Pojęcie rażącego naruszenia prawa pojawia się w art. 156 § 1 pkt 2 *in fine* k.p.a., w którym wskazano jedną z przesłanek stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnych. W orzecznictwie oraz doktrynie przyjmuje się, że o rażącym naruszeniu prawa można mówić tylko wówczas gdy proste zestawienie treści rozstrzygnięcia z treścią zastosowanego przepisu prawa wskazuje na ich oczywistą niezgodność (zob. wyrok NSA z 12 grudnia 1988r., w sprawie III SA 481/88 niepubl.; J. Jendrośka, B. Adamiak, Zagadnienie rażącego naruszenia prawa w postępowaniu administracyjnym, PiP 1986, z. 1 s. 69 i nast.; J. Borkowski, Glosa do wyroku NSA z dnia 19 listopada 1992 r. sygn. akt SA/Kr 914/92, PS 1994, nr 7-8, s. 163 i nast.). W konsekwencji traktowanie naruszenia prawa jako rażącego może mieć miejsce tylko wyjątkowo, gdy jego waga jest znacznie większa niż stabilność ostatecznej decyzji. Przy czym podkreśla się także, że rażące naruszenie prawa to takie, które jest niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności (zob. A. Zieliński, O rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu art. 156 Kpa. Polemiki, PiP 1986, z 2 s. 104 i nast.; wyrok NSA z 6 sierpnia 1984 r. sygn. akt II SA 737/84, GAP 1988, nr 18, s. 45).

O rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze - skutki, które wywołuje decyzja (odnośnie do tego pojęcia patrz: M. Sieniuc, Rażące naruszenie prawa w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w: Kodyfikacja postępowania administracyjnego, Na 50-lecie k.p.a., red. J. Niczyporuk, Lublin 2010, s. 709-718 i tam powołane orzeczenia). Oczywistość naruszenia prawa polega na rzucającej się w oczy sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia, a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności - skutki gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organ praworządneho państwa (tak między innymi w wyroku NSA z 6 czerwca 2017 r., II OSK 2506/15, LEX nr 2366925).

W ocenie Komisji w niniejszej sprawie doszło do wydania decyzji administracyjnych

z rażącym naruszeniem prawa. W literaturze wskazuje się, że pojęcie „prawo” w zwrocie „rażące naruszenie prawa” powinno być rozumiane szeroko, obejmując swoim zakresem przepisy prawa materialnego, procesowego oraz przepisy o charakterze ustrojowym (J. Borkowski, w: Adamiak, Borkowski, Komentarz, 2009, s. 599). Podobne stanowisko reprezentuje orzecznictwo (patrz wyrok WSA w Rzeszowie z 8 maja 2014 r. II SA/Rz 194/14, Legalis, gdzie stwierdzono, że: *Naruszenie prawa to naruszenie prawa materialnego, procesowego oraz przepisów o charakterze ustrojowym i kompetencyjnym. Można, wobec tego stwierdzić, że chodzi o wszystkie normy prawne regulujące działanie administracji publicznej w indywidualnych sprawach, niezależnie od tego, z jakich przepisów prawa się wywodzą.*

W orzecznictwie, jak i piśmiennictwie, ukształtował się pogląd, wedle którego z rażącym naruszeniem prawa przepisów proceduralnych mamy do czynienia w przypadku, gdy naruszenie tych przepisów ma charakter rażący i pozostaje w związku z ostatecznym rozstrzygnięciem sprawy. Można by zatem mówić o rażącym ich naruszeniu wówczas, gdy w sposób nie budzący wątpliwości, a więc oczywisty, nie zastosowano by ich w trakcie prowadzonego postępowania lub zastosowano by je oczywiście nieprawidłowo. Naruszenie prawa procesowego w sposób rażący to takie naruszenie, które prowadzić musi do podjęcia wadliwego rozstrzygnięcia z tego właśnie powodu, musi przekładać się bezpośrednio na treść decyzji i musi w niej tkwić (patrz wyrok NSA z 13 października 2016 r., II OSK 3347/14, LEX nr 2169138).

Ocena istnienia przesłanek stwierdzenia nieważności wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. następuje na podstawie przepisów prawa materialnego obowiązujących w dacie wydania decyzji podlegającej weryfikacji, a nie na podstawie przepisów prawa materialnego z daty stwierdzenia nieważności. W tezie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 28 listopada 1997 r. (sygnatura akt III SA 1134/96, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/6E21D1468A>) zawarto stanowisko, że rozstrzygający dla oceny, czy zachodzą przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji z powodu rażącego naruszenia prawa, jest stan prawa z wydania tej decyzji; na taką ocenę nie może mieć wpływu ani późniejsza zmiana prawa, ani tym bardziej zmiana interpretacji tego prawa.

Również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 3 kwietnia 2009 r. (sygnatura akt II OSK 479/08, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/EC3EDF940E>) wskazał, że „Jedną z przesłanek art. 156 § 1 k.p.a. skutkującą nieważnością decyzji jest wydanie jej z rażącym naruszeniem prawa, o czym traktuje art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. (...) o rażącym naruszeniu prawa można mówić, gdy decyzja jest ewidentnie sprzeczna z wyraźnym i niebudzącym wątpliwości przepisem a naruszenie jest tak ciężkie, że powoduje sankcję nieważności.

W orzecznictwie wskazuje się także, że rażące naruszenie prawa to naruszenie prawa

o wyjątkowym ciężarze gatunkowym unicestwiający nawiązany stosunek administracyjno-prawny (patrz <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/41CBEA56B4>, wyrok NSA z 27 października 2017, sygnatura akt II OSK 336/16). Rażące naruszenie prawa ma miejsce wtedy, gdy w stanie prawnym niebudzącym wątpliwości co do jego rozumienia wydaje się decyzję, która treścią swego rozstrzygnięcia stanowi negację całości lub części obowiązujących przepisów. „Rażące naruszenie prawa”, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., stanowi podstawę stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej, w sytuacji, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej sprzeczności z przepisami prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że decyzja taka nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządne państwa.

W piśmiennictwie wskazuje się (na przykład M. Jaśkowska [w:] M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, M. Jaśkowska, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz aktualizowany, art. 156, LEX/el.), że zgodnie z wyrokiem NSA w Warszawie z 20 września 2002 r., I SA 428/01, OSP 2004/3, poz. 33, rozstrzygnięcie o sytuacji prawnej osoby, która zmarła po wszczęciu postępowania, należy uznać za rażące naruszenie prawa, dające podstawę do stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego (art. 156 § 1 pkt 2). Analogicznie wskazano w wyroku NSA z 27 października 2011 r., I OSK 1876/10, LEX nr 1069629, w którym podniesiono, że na ocenę zaistnienia wad, o których mowa w art. 156 § 1 pkt 2, nie ma wpływu to, czy organ wiedział o śmierci stron postępowania. Powołany przepis w ogóle nie nawiązuje do wiedzy organu o okolicznościach skutkujących nieważnością decyzji. Również w wyroku NSA z 26 października 2018 r., I OSK 238/17, LEX nr 2583503: *Możliwość bycia stroną postępowania administracyjnego, determinowana jest posiadaniem przymiotu zdolności prawnej. Nie może także budzić zastrzeżeń, że zdolność prawna osoby fizycznej ustaje - jak już wyżej wskazano - z chwilą jej śmierci. Konsekwencją utraty zdolności prawnej jest to, że w stosunku do osoby zmarłej nie można wszcząć i prowadzić postępowania administracyjnego, a także wydać decyzji. Decyzja wydana w takiej sytuacji rażąco narusza prawo w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.*

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 22 stycznia 2014 r., sygnatura akt I OSK 708/12, (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/B20C36655A>), stwierdził, że skierowanie decyzji do zmarłej strony, tj. osoby, która w danym momencie nie miała już przymiotu strony, jest wadliwością decyzji, która nie podlega konwalidacji. Nie ma znaczenia czy organ, który skierował decyzję do zmarłej strony, prowadząc postępowanie, wiedział, że osoba ta nie żyje, czy też takiej wiedzy nie posiadał. Powinien bowiem w sposób prawidłowy na każdym etapie postępowania ustalić krąg podmiotów mających interes prawny w uczestniczeniu w postępowaniu.

Skierowanie decyzji administracyjnej do osoby zmarłej, a więc do osoby, która w danym

momencie nie miała już przymiotu strony postępowania, jest wadliwością decyzji, która nie podlega konwalidacji. Przymiot „strony” przysługujący osobie fizycznej wygasa bowiem najpóźniej z jej śmiercią. Oznacza to, że w stosunku do osób zmarłych nie tylko nie można wszczynać postępowań ani wydawać orzeczeń, ale także, że orzeczenia wydane w stosunku do zmarłych są niemożliwe do wykonania (patrz wyrok NSA z 12 kwietnia 2019 r. sygn. akt I OSK 1535/17; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Z powyższego wynika, że każdy organ ma obowiązek ustalenia z urzędu stron danego postępowania, powiadomienia ich o wszczęciu postępowania, a także doręczenia wszystkim podmiotom będącym stronami wydanych w sprawie pisemnych rozstrzygnięć (art. 109 § 1 k.p.a.). Ponadto w piśmiennictwie również wskazuje się, że skierowanie decyzji do osoby zmarłej winno być co do zasady kwalifikowane jako rażące naruszenie prawa niezależnie od tego, czy to naruszenie wynikało z uchybień organu prowadzącego postępowanie. W publikacji M. Jaśkowska [w:] M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, M. Jaśkowska, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz aktualizowany, art. 156, LEX/el. 2020, wskazuje się, że w stosunku do osoby zmarłej nie można, ani wszcząć postępowania, ani wydać decyzji. Gdyby jednak doszło do wydania decyzji skierowanej do osoby zmarłej, decyzja taka będzie obciążona nieważnością i nie wywołuje skutków prawnych.

W ocenie Komisji wydanie decyzji administracyjnej przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie w dniu 12 kwietnia 1999 roku, sygn. akt KOC 142/Go/99 na rzecz nieżyjącej strony wyczerpuje przesłankę „rażącego naruszenia prawa”, bowiem zmarły
... r. R ... N ... nie mógł być stroną tego postępowania.

Zatem w niniejszej sprawie doszło do wydania decyzji administracyjnej z rażącym naruszeniem prawa, co musi skutkować koniecznością stwierdzenia jej nieważności w całości.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, że z tej przyczyny decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 1999 roku, KOC 142/Go/99 powinna zostać wyeliminowana z obrotu prawnego.

4. Podstawy stwierdzenia nieważności decyzji

W ocenie Komisji koniecznym jest stwierdzenie nieważności decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 1999 roku, sygn. akt KOC 142/Go/99 z powodu wystąpienia przesłanki wydania decyzji z rażącym naruszeniem prawa.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 3a) ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki

określone w art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych.

W myśl art. 156 § 1 pkt 2) k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Natomiast zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 4) ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2) - 4), jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Stosownie do art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyłączeniem art. 8 § 2, art. 13, art. 25, art. 31, art. 96a-96n, art. 114-122h, art. 127-144 i art. 156 § 2 tej ustawy.

Według Komisji w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki determinujące konieczność stwierdzenia nieważności decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, wskazane w art. 156 § 1 pkt 2) k.p.a.

Jak wyżej zostało wskazane, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie, wydając decyzję z dnia 12 kwietnia 1999 roku rażąco naruszyło prawo, wydając decyzję do osoby zmarłej.

Powyższe obligowało Komisję do uznania, że weryfikowana decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa.

Stwierdzenie nieważności decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 1999 roku, sygn. akt KOC 142/Go/99 dotyczy całości tej decyzji. W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjęto, że istnieje możliwość stwierdzenia nieważności tylko części decyzji, jednakże dotyczy to tylko niektórych z nich, zaś w przypadku szeregu decyzji administracyjnych takie częściowe stwierdzenie nieważności nie jest możliwe.

Częściowe stwierdzenie nieważności decyzji możliwe jest jedynie wówczas, gdy tylko część unieważniona zawiera wady wyliczone w art. 156 § 1 k.p.a., ale tylko wtedy, gdy wadliwość rozstrzygnięcia nie wywiera wpływu na treść pozostałych rozstrzygnięć zawartych w decyzji (por. wyroki NSA z dnia 21 grudnia 1999 r., IV SA 2311/97, z dnia 5 października 1999 r., IV SA 1502/97, z dnia 19 maja 1999 r., IV SA 270/96, z dnia 31 marca 1998 r. I SA 1838/97 z dnia 29 stycznia 1998 r., IV SA 583/96, oraz z dnia 21 stycznia 1988 r., IV SA 859/87, ONSA 1990 z. 2-3, poz. 25, OSP 1991 r. z. 4, poz. 95 z glosą T. Wosia, NP 1990 nr 4-6, s. 253 z glosą M. Armaty; a także uchwała składu siedmiu sędziów NSA z dnia 23 lutego 1998 r. OPS 6/97, ONSA 1998 z. 2, poz. 40). Ponadto wolny od wad fragment decyzji, któremu nie odmawia się skuteczności, powinien stanowić rozstrzygnięcie, mogące samodzielnie

funkcjonować w obrocie prawnym. Co do zasady jest zatem możliwe stwierdzenie nieważności decyzji w części, ale w takich przypadkach, gdy jest to formalnie możliwe i nie spowoduje problemów prawnych i faktycznych z wykonaniem takiej decyzji.

W ocenie Komisji, w rozpoznawanej sprawie, tego rodzaju sytuacja nie zachodzi, mając na uwadze wyżej wskazane wady kwalifikowane, prowadzące do jednoznacznego wniosku, że decyzja w całości powinna zostać wyeliminowana z obrotu prawnego.

5. Brak nieodwracalnych skutków prawnych

Kontrolowana decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 1999 roku, sygn. akt KOC 142/99/Go nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4) ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

W myśl wskazanego przepisu, przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia własności albo użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Wskazana definicja zawiera w sobie dwa elementy, z których jeden konstytuuje zasadę, a drugi wyjątek od niej. Pierwszy określa czynność prawną w postaci przeniesienia własności lub użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, która co do zasady przesądza o nieodwracalności skutków prawnych. Drugi natomiast statuuje wyjątki od wymienionej zasady. Analiza treści wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że nie można przyjąć istnienia nieodwracalności skutków prawnych, jeśli nabywca nabył rzecz nieodpłatnie albo nabycie nastąpiło w złej wierze.

Pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” w płaszczyźnie prawa administracyjnego odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprzywatywacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Glosa do uchwały SN z 28 maja 1992 r., IIIAZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017). Funkcjonuje ono na gruncie art. 156 k.p.a. i stanowi przesłankę negatywną, która wyłącza stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej, pomimo istnienia wad kwalifikowanych określonych w art. 156 § 1, 3, 4, 7 k.p.a. Nieodwracalność skutków prawnych wynika z następczej w stosunku do uprzedniej decyzji administracyjnej czynności prawnej, nie dotyczy natomiast skutków wynikających z samego faktu wydania decyzji (M. Wincenciak, O tzw. „nieodwracalnych skutkach prawnych” decyzji administracyjnej (w:) Kodyfikacja Postępowania Administracyjnego. Na 50-lecie kpa, red. J. Niczyporuk, Lublin 2010, s. 901-902).

W orzecznictwie sądów administracyjnych podkreśla się, że *zawarcie umowy notarialnej i przeniesienie własności nieruchomości będące wynikiem wydania wadliwej decyzji administracyjnej dotyczącej sprzedaży nieruchomości powoduje powstanie nieodwracalnych skutków prawnych* (por. wyrok NSA z 14 stycznia 1998 r., V SA 432/96, LEX nr 45663).

O nieodwracalności skutków prawnych może być mowa jedynie w przypadku pozytywnej decyzji reprivatyzacyjnej. Zgodnie z wyrokiem NSA z 5 czerwca 2012 r., II OSK 292/11 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/730032490A>), decyzja powodująca nabycie prawa własności nieruchomości wywołuje nieodwracalne skutki prawne w rozumieniu art. 156 § 2 k.p.a., jeżeli następnie to prawo własności jest przedmiotem obrotu prawnego w warunkach pozwalających na zastosowanie przepisów o rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych.

Co prawda art. 156 § 2 k.p.a. został na mocy art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. wyłączony w postępowaniach przed Komisją, jednakże właściwe wydaje się odwołanie w tym zakresie do utrwalonego orzecznictwa, z którego wynika jak należy rozumieć pojęcie nieodwracalnych skutków prawnych i zastosowanie. Należy bowiem zauważyć, że zgodnie z zasadą racjonalnego ustawodawcy należy założyć, że w obydwu regulacjach zawarto analogiczne rozwiązania.

Na skutek nowelizacji ustawy z dnia 9 marca 2017 r. została wprowadzona w art. 41a ust. 3 samodzielna definicja „złej wiary”. W myśl wskazanego przepisu, w złej wierze jest ten, kto w chwili dokonania czynności prawnej z osobą, o której mowa w ust. 1, wiedział lub z łatwością mógł się dowiedzieć o okolicznościach, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy.

Dokonując ustaleń w zakresie dobrej albo złej wiary podmiotu, który nabył prawa lub roszczenia do nieruchomości warszawskiej – w kontekście zaistnienia albo niezastnienia nieodwracalnych skutków prawnych – już na wstępie należy zaznaczyć, że pojęcie „złej wiary” na gruncie art. 2 pkt 4 oraz art. 41 a ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. nie odwołuje się do żadnego innego przepisu prawa, który miał definiować jego znaczenie, a w szczególności nie odwołuje się do znaczenia wymienionego terminu określonego w art. 6 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (por. A. Pawlyta [w:] A. Dalkowska (red.) *Szczególne zasady usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa. Komentarz do wybranych przepisów*, art. 2, teza 5.6).

Pojęcie dobrej i złej wiary stanowi kategorię właściwą dla prawa cywilnego, której nie można przypisać jednolitego znaczenia. Na gruncie prawa cywilnego nie istnieje definicja ustawowa dobrej wiary. W literaturze nie ma również zgodności co do kwestii, czy pojęcie to należy rozumieć w jednakowy sposób na gruncie całego prawa cywilnego wyrażane było przekonanie, że kryteria oceny są płynne, a tezy o jednolitości pojęcia dobrej wiary w polskim

prawie rzeczowym nie da się utrzymać (A. Szpunar, Dobra wiara jako przesłanka nabycia własności ruchomości od nieuprawnionego, PiP 1997, z. 7, s. 4; tenże, Nabycie własności ruchomości od nieuprawnionego, Kraków 1999, s. 92-97).

W doktrynie prawa cywilnego zauważa się, że dobra wiara jest faktem o charakterze stanu mentalnego, intelektualnym, polegającym na usprawiedliwionej niewiedzy określonego podmiotu o istnieniu określonych stanów prawnych, w szczególności jest to błędne przeświadczenie o przysługiwaniu określonego prawa lub istnieniu określonego stosunku prawnego. Jest to subiektywne ujęcie dobrej wiary (por. W. Bryl, w: Kodeks cywilny. Komentarz, t. I, Warszawa 1972). Stan złej wiary stanowi sytuację przeciwną w której występuje wiedza podmiotu albo nieusprawiedliwiona niewiedza dotycząca wskazanych stanów prawnych (por. P. Machnikowski, w: E. Gniewek, Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2006).

Przesłanka „nabywcy działającego w złej wierze”, o której mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., nie odwołuje się do definicji zawartej w art. 6 ust 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, ponieważ ustawa zawiera własną definicję „złej wiary”.

W myśl art. 41 a ust. 3, w złej wierze jest ten, kto w chwili dokonania czynności prawnej z osobą, o której mowa w ust. 1, wiedział lub z łatwością mógł się dowiedzieć o okolicznościach, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy. Zła wiara dotyczy zatem obiektywnych okoliczności mogących świadczyć o wiedzy bądź łatwości pozyskania wiedzy przez nabywcę o okolicznościach wskazanych w art. 30 ust. 1 ustawy (na gruncie niniejszej sprawy o wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej z rażącym naruszeniem prawa, tj. art. 30 ust 1 pkt 4 ustawy).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, jak wynika z poczynionych ustaleń, w rozpoznawanej sprawie po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej w dniu 12 lipca 2010 roku zawarto umowę darowizny w formie aktu notarialnego przed notariuszem J M _____, Rep. A nr _____, prowadzącym Kancelarię Notarialną w Warszawie przy ul. C _____). Zgodnie z § 4 umowy stawający B _____ N _____ oświadczył, że daruje bratu P _____ N _____ do jego majątku osobistego udział wynoszący _____ części przysługujących mu we wszelkich prawach (w tym budynku usytuowanego na przedmiotowym gruncie) i roszczeniach wynikających z przepisów dekretu z dnia 26 października 1945r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy bądź też innych aktów prawnych (np. ustaw reprivatyzacyjnych) - w odniesieniu do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Morszyńskiej nr 57 stanowiącej zabudowaną działkę ewidencyjną nr _____ o obszarze _____ m², lub też prawa i roszczenia w tym do słusznego pełnego odszkodowania

przysługującego mu z innego tytułu w odniesieniu do tej nieruchomości względnie odzyskanej nieruchomości lub prawa użytkowania wieczystego lub nieruchomości zamiennej, a P. N. oświadczył, że darowiznę tę w wymienionych prawach i roszczeniach dotyczącej przedmiotowej nieruchomości przyjął.

Dnia 10 lipca 2011 roku zawarto umowę sprzedaży w formie aktu notarialnego przed asesorem notarialnym A. H., Rep. A nr ..., zastępcą notariusza J. M., zgodnie z którą J. S. -C) sprzedała P. N. udział wynoszący części w przysługujących jej wszelkich prawach i roszczeniach wynikających z przepisów dekretu z dnia 26 października 1945r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy, bądź też innych aktów prawnych (np. ustaw reprivatyzacyjnych) w odniesieniu do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Morszyńskiej 57 stanowiącej zabudowaną działkę ewidencyjną nr ... o obszarze ... m² lub też prawa i roszczenia w tym słusznego pełnego odszkodowania przysługujące jej z innego tytułu w odniesieniu do tej nieruchomości (wynikające z innych odpowiednich, obowiązujących, jak i przyszłych przepisów prawa o zadośćuczynieniu) względnie odzyskanej nieruchomości (w wyniku jej zwrotu w naturze) lub prawa użytkowania wieczystego lub nieruchomości zamiennej, a P. N. oświadczył, że udział wynoszący części w wymienionych wyżej prawach i roszczeniach dotyczącej przedmiotowej nieruchomości za podaną cenę kupił do majątku osobistego.

W dalszej kolejności zawarto umowę o oddaniu gruntu w użytkowanie wieczyste (Repertorium A. ... w dniu 19 listopada 2014 r. Stronami umowy byli: Miasto Stołeczne Warszawa oraz beneficjent decyzji P. A. N. ...

Następnie, w dniu 18 marca 2019 roku została zawarta umowa darowizny w formie aktu notarialnego przed notariuszem K. M. w Warszawie (Repr A nr ...), mająca za przedmiot nieruchomość warszawską położoną przy ul. Morszyńskiej 57 w Warszawie, działka o nr ewidencyjnym ... Stronami umowy byli beneficjent decyzji A. N. (darczyńca), i jego córka, A. N. (obdarowana). W wyniku umowy A. N. została obdarowana części nieruchomości (§ 2). Strony określiły wartość darowizny na kwotę ... zł (§ 3).

Większość udziałów została objęta przez P. N. i A. N. na podstawie darowizn, zatem jako umowy nieodpłatne nie chronią one tak jak czynności odpłatne osoby nabywające udziały.

Należy wyraźnie podkreślić, iż art. 2 pkt 4) *in principio* ustawy z dnia 9 marca 2017 roku wskazuje, że dopiero przeniesienie prawa własności albo użytkowania wieczystego jest relewantne dla instytucji nieodwracalnych skutków prawnych. Z tego punktu widzenia

relewantne są tylko czynności prawne mające za przedmiot nieruchomości warszawską położoną przy ulicy Morszyńskiej 57 po 19 listopada 2014 roku, czyli po zawarciu umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste. Natomiast jedyną umową po tej cezurze była umowa nieodpłatna, zatem z całą pewnością należy przyjąć, że na gruncie niniejszej sprawy nie zaistniały nieodwracalne skutki prawne.

Natomiast dla całościowego rozpatrzenia sprawy zgodnie z art. 7, 77 i 80 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 roku należy również wskazać, że stronom można by przypisać złą wiarę. Przejęcie udziału w wysokości 1/3, do którego doszło pomiędzy J. S. -Ci. a P. N. odbyło się to na zasadach czynności odpłatnej, umowy sprzedaży.

W ocenie jednak Komisji nabywca tj. P. N. z łatwością mógł się dowiedzieć o okolicznościach, o których mowa w art. 30 ust. 1, ponieważ powinien mieć świadomość, że decyzja Prezydenta m. st. Warszawy nr 428/98 z dnia 21 grudnia 1998 roku i decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 1999 roku, sygn. akt KOC 142/Go/99 zostały skierowane do osoby zmarłej i jakie są z tym związane konsekwencje.

W aktach własnościowych znajduje postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Pragi z dnia 11 maja 1999 roku, stwierdzające, że spadek po R. J. N. zmarłym w dniu 1999 roku w Warszawie nabyła na podstawie testamentu własnoręcznego żona K. N. i, t. I, k. 465.

W aktach własnościowych znajduje się także bogata korespondencja pomiędzy Zarządem Budynków Komunalnych Mokotów w Warszawie, a Urzędem m. st. Warszawy, Biura Gospodarki Nieruchomościami, Geodezji i Katastru wskazująca na to, że toczyło się postępowanie wyjaśniające związane ze zgonami R. N. i T. N. – pismo z dnia 22 maja 2003 roku, t. II, k. 31, pismo z dnia 24 czerwca 2003 roku, t. II, k. 32, pismo z dnia 21 października 2005 roku, t. II, k. 33, pismo z dnia 18 listopada 2005 roku, t. II, k. 34, pismo z dnia 26 września 2006 roku, t. II, k. 35, pismo z dnia 17 stycznia 2007 roku, t. II, k. 36, pismo z dnia 19 czerwca 2007 roku, t. II, k. 37, pismo z dnia 29 listopada 2007 roku, t. II, k. 38, pismo z dnia 8 lutego 2008 roku, t. II, k. 35, pismo z dnia 23 czerwca 2008 roku, t. II, k. 40, pismo z dnia 8 października 2008 roku, t. II, k. 41, pismo z dnia 29 stycznia 2009 roku, t. II, k. 42.

P. A. N. brał czynny udział w tym postępowaniu, składając: podanie z dnia 5 listopada 2008 roku o wydanie zaświadczenia o stanie prawnym przedmiotowej nieruchomości, t. II, k. 47, wniosek z dnia 9 listopada 2009 roku o uzupełnienie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr 510/GK/DW/09 z dnia 30 października 2009 roku, t. II, k. 46,

kolejny wniosek z dnia 13 listopada 2009 roku o uzupełnienie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr 510/GK/DW/09 z dnia 30 października 2009 roku, t. II, k. 63, odbierając zaświadczenie w dniu 3 grudnia 2009 roku, t. II, k. 69, podanie z dnia 19 lutego 2010 roku o wydanie kserokopii wypisu z rejestru gruntów, t. II, k. 77, wniosek o wydanie nowego zaświadczenia z dnia 24 lutego 2010 roku, t. II, k. 78, wniosek z dnia 21 czerwca 2010 roku o częściową zmianę w trybie art. 155 k.p.a. decyzji nr 510/GK/DW/09, t. II, k. 83, wniosek z dnia 28 czerwca 2010 roku o częściową zmianę w trybie art. 155 k.p.a. decyzji nr 510/GK/DW/09, t. II, k. 84, wniosek z dnia 12 lipca 2010 roku o wydanie nowego zaświadczenia, t. II, k. 85, wniosek z dnia 12 lipca 2010 roku o częściową zmianę w trybie art. 155 k.p.a. decyzji nr 510/GK/DW/09, t. II, k. 91, wniosek o wydanie zaświadczenia z dnia 10 lipca 2010 roku, t. II, k. 96, zatem mógł i powinien zapoznać się z całością akt, przystępując do tego postępowania.

Należy wziąć także pod uwagę powiązania rodzinne, które dodatkowo wskazują, że nabywca powinien mieć wiedzę na temat daty śmierci R. N. Należy podkreślić, że spadek po wdowie po R. N. tj. po K. N. na podstawie testamentu nabył w 2009 roku B. N., brat P. N., zatem koneksje rodzinne musiały być silne w obrębie tej części rodziny.

Nadto, w umowie darowizny zawartej pomiędzy B. N. a P. N. z dnia 10 czerwca 2010 roku, Repr A wprost wskazano, że R. N. zmarł w dniu 17 października 1998 roku, zatem P. N. miał pełną świadomość na temat daty śmierci wyżej wskazanej osoby i mógł ustalić we własnym zakresie, że doszło do niej przed wydaniem decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 21 grudnia 1998 roku, nr 428/98 i wiedzę tę nabył przed zawarciem umowy sprzedaży z J. S.-C. w dniu 10 czerwca 2011 roku, przy czym należy zaznaczyć, że w tej umowie sprzedaży też została wprost wskazana okoliczność jak data śmierci R. N. i data wydania decyzji nr 428/98.

Mając na uwadze powyższe nie zaszyły w niniejszej sprawie nieodwracalne skutki w rozumieniu art. 2 pkt 4) decyzji ustawy z dnia 9 marca 2017 roku.

6. Strony postępowania rozpoznawczego

Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia Miasto Stołeczne Warszawę oraz pozostałe strony postępowania.

Jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest Miasto Stołeczne Warszawa reprezentowane przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy. Natomiast organem, który wydał decyzję z dnia 12 kwietnia 1999 roku, sygn. akt KOC 142/Go/99 jest Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie i w związku z tym zostało uznane również za stronę tego postępowania.

Zasadą jest, że ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami prawa procesowego. Interes prawny ma strona (strony) postępowania reprivatyzacyjnego, jednostki, których pozbawiono prawa do udziału w postępowaniu zwykłym oraz jednostki, których interes prawny wynika z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z 10 lutego 2009 r., sygnatura akt I OSK 329/08).

W judykaturze przyjmuje się, iż stronami postępowania dekretowego są nie tylko przeddekretowi właściciele nieruchomości lub ich następcy prawni, ale także każdy, komu przysługuje tytuł praworzeczowy do nieruchomości, a zatem również obecni użytkownicy wieczystości nieruchomości.

Z uwagi na powyższe, za strony postępowania należało uznać:

- J. S. C., beneficjentkę decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 21 grudnia 1998 roku, nr 428/98;
- W. N., P. N. i T. N. spadkobierców po B. J. N., który był współspadkobiercą beneficjenta decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 21 grudnia 1998 roku T. N., był także spadkobiercą wyłącznym po K. N., która była spadkobierczynią po R. N., beneficjencie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 21 grudnia 1998 roku i był także współspadkobiercą po A. N., która była współspadkobierczynią beneficjenta decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 21 grudnia 1998 roku T. N.;
- P. A. N., współspadkobiercę beneficjenta decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 21 grudnia 1998 roku T. N., który był także współspadkobiercą po A. N., która była współspadkobierczynią beneficjenta decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 21 grudnia 1998 roku T. N. a który ostatecznie był jedynym beneficjentem decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 21 lipca 2014 roku, nr 314/GK/DW/14;

- A N , obecną współwłaścicielkę przedmiotowej nieruchomości.

Konkluzja

W ocenie Komisji w rozpoznawanej sprawie wystąpiły podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 1999 roku, sygn. akt KOC 142/Go/99.

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Komisja na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a) w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4) ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 2) k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. orzekła jak na wstępie.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329, dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto, jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Zgodnie z art. 57 § 5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało:

1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru **Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej** z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016–2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawianiu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

